

DIT IS BXL, ALTIJD REPRESENT!

Hoe Zwangere Guy Brussel belichaamt in zijn hiphop

Brussel is weerbarstig en ongrijpbaar, heet het. Ook schrijvers krijgen er moeilijk vat op. Toch is er iemand die het bonte ‘bakkes’ van de Belgische hoofdstad in teksten vangt: rapper Zwangere Guy voert in zijn rhymes een gesprek met de stad om haar én zichzelf beter te leren kennen. ‘Meer nog dan mijn pen is Brussel mijn therapeute.’

“Ook dit is Brussel, hé mannen!” Die vijf woorden vuurde onze stagebegeleider voortdurend op ons af tijdens de wandelingen waarbij hij ons, een groepje aspirant-leerkrachten, door de hoofdstad gidste. Of hij het nu had over de glimlach van de slager of over een stapel zwerfvuil op het voetpad, over de vlaggetjes langs het kanaal of de ornamenten op een negentiende-eeuws herenhuis: het zinnetje bleek overal van toepassing. Elk element dat hij aanwees, gaf iets van de essentie van de hoofdstad prijs. Maar doordat het lijstje oneindig was, bood het weinig houvast: altijd was er een veelbetekenend detail dat aan onze blikken ontglipte. “Ook dit is Brussel, hé mannen!”

De verwarrende veelheid waarmee Brussel haar bezoekers en inwoners confronteert, vormt een terugkerend element in de literaire verbeelding van de Belgische hoofdstad. In Pascal Verbekens *Brutopia* (2019) klinkt het dat “Brussel niet één stad [is], ze is vele steden, en daarom zo ongrijpbaar, zelfs voor Brusselaars. Stap één metrohalte verder uit, wandel een hoek om, en je komt in een andere wereld, in een andere tijd, in een ander taalgebied. Dat wringt en wrijft.” Die vaststelling is van alle tijden: zo stoort de naar Brussel uitgeweken Charles Baudelaire zich in de tweede helft van de negentiende eeuw mateloos aan de chaotische aanblik van de Belgische hoofdstad. De stad zou even vormeloos zijn als de gezichten van haar inwoners: “*informe, difforme, rêche, lourd, dur, non fini, taillé au couteau.*” Volgens de symbolist, die de grootstedelijke *flânerie* met de poëtische neerslag van zijn Parijse zwerftochten tot kunstvorm had verheven, biedt Brussel in vergelijking met de lichtstad een “*visage obscur sans regard*”.

Vermijdt Brussel oogcontact? Of eist ze om vanuit steeds wisselende standpunten bekeken te worden? Hoe het ook zij: in tegenstelling tot steden als Londen of Parijs heeft de Belgische hoofdstad tot dusver geen Grote Brusselse Roman gebaard die haar van een herkenbare literaire smoel voorziet. Er zijn dan wel enkele verhalen en gedichten die inzoomen op buurten als de Marollen of de Europese wijk; een meesterwerk dat een totaalperspectief op Brussel biedt, ontbreekt.

En toch. De laatste jaren is een woordkunstenaar opgestaan die geen roman of dichtbundel uit zijn mouw zal schudden, maar wél onafgebroken aan een berijmd stadsepos voor zijn geliefde Brussel beitelt. In nummers waarmee hij hitlijsten, festivals en radiostations onveilig maakt, stelt de Brusselse rapper Zwangere Guy (Gorik van Oudheusden, 1988) alles in het werk om zijn thuisplaats te representeren. Dat “representeren” doet hij in beide betekenissen van het woord. In zijn *rhymes* verbeeldt de rapper niet alleen het Brussel van de eenentwintigste eeuw; geheel in lijn met de traditie van *represent* – een vast onderdeel van het hiphopgenre sinds zijn ontstaan in de jaren 1970 in de New Yorkse Bronx – stelt hij zich tot doel de plek waar hij vandaan komt met gepaste trots te vertegenwoordigen. Dat doet hij door ’s lands *bruxellofobie* van replek te dienen, maar ook door de Brusselse machthebbers de mantel uit te vegen en de pijnpunten van zijn woonplaats te belichten: “Brussel laat constant klootzakken van buiten de stad op zich kakken. Ik kan ook boos zijn op mijn stad, maar zij voedt en heelt mij, dus ik bescherm haar.”

Zwangere Guy is er niet alleen in geslaagd om Brussel dieper dan om het even welke hooggestemde literator in de ogen te kijken, maar bovenal om haar, aldus schrijver en jeugdvriend Frederik Willem Daem, “een bakkes te geven”.

Stadsbewaarders in het hier en nu

Gorik van Oudheusden leerde zijn *flows* perfectioneren op het Sint-Katelijneplein, kortweg 54 (*cinq quat*’, naar Place Saint-Cathérine), midden in het historische centrum van de stad. Tijdens geïmproviseerde rapbattles aldaar ontmoette hij Astrofisiks, Jazz en DJ Vega, met wie hij het hipcollectief STIKSTOF zou vormen. Gorik werd Omar-G, een pseudoniem dat later plaats ruimde voor de artiestennaam Zwangere Guy: “Met STIKSTOF bedachten we een eigen geuzentaal, een eigen jargon. Amerikaanse woorden als ‘swag’ waren we beu gehoord, dus maakten wij er ‘zwanger’ van. Dan zeiden we bijvoorbeeld: ‘Die shit is zwanger.’ En ik was het *zwangerst*.”

Met hun drie albums *STIKSTOF* (2014), *STIKSTOF/02* (2016) en *OVERLAST* (2018) zette het collectief de Nederlandstalige rap in Brussel op de kaart. Op hun platen profileren de heren van STIKSTOF zich als “nachtwakers” en “stap-per stap praters”, maar bovenal als “stadsbewaarders” die hun stad tegen boze blikken van buitenaf beschermen.

Zo opent het nummer ‘Utopia’ met samples uit Vlaamse en Waalse nieuwsbulletins waarin auto’s aan de Hallepoort in lichterlaaie staan, rellen in Anderlecht worden veroordeeld en Molenbeek als getto wordt gebrandmerkt. De track zelf laat zich beluisteren als een antwoord op die al te eenzijdige negatieve focus op de stad, en vormt een knetterende lofzang op Brussel

waarbij de rappers zichzelf presenteren als de tegenhangers van de schichtige pendelaars die de stad 's avonds de rug toekeren: “Tegen vieren vult een volle massa de perronnen / Mannen met plastronnen kruipen terug in treinwagons.” Zijzelf zijn de trotse inwoners van de stad, de “spuitbusvandalen” die “marcheren door straten met tweetalige namen”. Het epicentrum van hun activiteiten is het Brusselse stadscentrum, het alfa en omega van hun oeuvre:

Omringd door de ring met de Vijfhoek binnenin
Midden in het centrum, de basis van 't begin
Brussel blijft de baai is een term uit de kring
En het boeit niet wie de baas is want de baai blijft de basis

Veelzeggend is dat de track afsluit met enkele samples uit ‘Bruxelles’ van Jacques Brel en ‘Brussel was toen nog een bruisende stad’, de cover die Liesbeth List van dat nummer maakte. Uit het beroemde vers “Le temps où Bruxelles bruxellait” spreekt de nostalgie naar een onbestemd verleden waarin Brussel volledig samenviel met haar essentie – en aldus volop “brusselde”. Door hun eigen ode aan de stad te injecteren tussen negatieve nieuwsbulletins en de heimwee naar dansende dames en heren op “les pavés de la Place Sainte-Catherine”, lijkt STIKSTOF komaf te maken met de kritiek op de hoofdstad en de misplaatste heimwee naar een verloren thuis. Hún Brussel is een utopie die zich hier en nu bevindt en die de hiphopkring, steeds vanuit de basis, met vuur vertegenwoordigt.

Brussel: extra large en bleu gebakken

Als lid van STIKSTOF liet Zwangere Guy zich al opmerken door zijn technische bravoure en hyperkinetische performance. In 2017 zette hij zijn eerste dansbare stappen als soloartiest op de mixtape *Zwangerschapsverlof vol. 3*. Geen album, want naar eigen zeggen wilde de rapper op safe spelen: “Mijn echte album moet nog rijpen. Mijn ambitie is groot, ik wil het enfant terrible van de Belgische rap worden.” Op stemmige jazzy tonen zet de laidback plaat andermaal de virtuositeit van Guy’s flows in de verf. De rapper herbevestigt zijn patent op lyrisch-laconieke verzen waarin hij korte metten maakt met tweederangs blingblingrappers – “Ge streeft naar status, ge spert uw anus / De meeste zijn *perdu* man, dat is verdwaald dus” – en laat zijn woonplaats onbeschaamd wedijveren met de New Yorkse thuishaven van de hiphop, waarbij hij (zoals wel vaker) gebruik maakt van culinaire beeldspraak: “De B die staat voor Brussel extra large en bleu gebakken – *blakka! blakka!* [...] / Rauwer als dit, dat kennen ze niet, dit is BXL Finest / We bouwen de brug t’rug ’lijk in Queensbridge en Harlem.”

Hoewel karakteristiek voor het genre, blijkt die *braggadocio* of grootspraak toch ook niet zonder grond. De mixtape verschijnt in 2017, dat de geschiedenis inging als het grand-crujaar van de Belgische hiphop. In het kielzog van de stijgende populariteit van het genre wereldwijd slaan Brusselse hiphoppers van beide taalgroepen de handen in elkaar met de groepsshow Niveau 4 (een verwijzing naar het dreigingsniveau dat Brussel na de aanslagen van 2016 in zijn greep hield), maken hun opwachting in de afspeellijsten van zowat alle Belgische radiozenders en zetten de festivalzomer in vuur en vlam.

Toch blijft Zwangere Guy voorzichtig: “Er zit veel talent in Brussel dat niet meer te negeren valt. Het risico is wel dat we een glazen huis bouwen. Ik bouw liever een degelijk huis met een stevige fundering.” Met zijn eerste echte soloplaat zou de ex-bouwvakker de grondvesten van de Belgische muzikscene doen daveren en de basis voor zijn succes stevig verankeren in zijn Brusselse baai.

Inkijk in een Brusselse ziel

De debuutplaat van Zwangere Guy luistert naar de titel *Wie is Guy?* (2019). Vooraan op de hoes prijkt de wazige beeltenis van de rapper, achteraan doemen de sociale woonblokken op in de Brusselse gemeente Ganshoren, waar Gorik van Oudheusden opgroeide. Daarmee wordt de kern van het album in twee beelden gevat: in lijn met de idee dat het vertegenwoordigen van de thuisplaats het fundament van hiphop vormt, kan de vraag *Wie is Guy?* geparafraseerd worden als: waar kom ik vandaan? In negentien nummers biedt Zwangere Guy rijkgeschakeerde antwoorden op die vraag die zijn persoonlijke traject wortelen in de negentien gemeenten van het Brusselse gewest. Het album wordt daarbij opgevat als een gesprek met zijn thuisplaats: “Meer nog dan mijn pen is Brussel mijn therapeute. Ze geeft mij antwoorden en we gaan in gesprek om er allebei sterker uit te komen. Ik leer van de stad en zij van mij.”

Waar Zwangere Guy zijn mixtape nog karakteriseerde als een plaat die zich vooral uitleefde in het plezier van het “rijmen om te rijmen”, gaat *Wie is Guy?* een stuk dieper. In tracks als ‘Gorik pt. 1’ en ‘Beter Leven’ schetst de rapper de thuissituatie waarin hij opgroeide. Die werd bepaald door een drugsverslaafde stiefvader die het geweld niet schuwde, waardoor de jonge Gorik op zijn vijftiende de deur achter zich dichttrok en alleen ging wonen, een leercontract aanging als dakwerker en metser, de drugs indook en ook zelf begon te dealen.

Het thema van het vraaggesprek vormt de rode draad door het album. De plaat opent met een jolige *skit* (kort, sketchachtig stukje) waarin de Antwerpse Miss Angel als het ‘Automatische Antwoordapparaat’ van Zwangere Guy berichten van vrienden en pizzakoeriers ontvangt: “Gorik, Eric hier. Seg, vraagske, want ge moet binnenkort weg geloof ik, eh? Edde

nog van die stickers van ‘Fuck de N-VA’ liggen? Kunde me anders zo een pak bezorgen, of ja of zeg me hoeveel da’k moet as soon as possible. Dank u wel, ciao ciao.” Op ‘Gorik pt. 1’ blijken de voicemailberichten door Van Oudheusdens moeder ingesproken – een beproefd procedé in het hiphopgenre: zo wordt ook Kendrick Lamars *Good Kid, M.A.A.D City* (2011) doorspekt met voicemailberichten van Lamars moeder. Op ‘Gorik pt. 1’ vormen de berichten steeds wanhopigere pogingen van Goriks moeder om contact op te nemen met haar zoon. De berichten blijven onbeantwoord: het steeds weer herhaalde “bericht gewist” gaat door merg en been. De rapper wordt te zeer in beslag genomen door een ander gesprek: dat met de stemmen in zijn hoofd – “Fuck it, ik weet amper waar ik nu nog sta / Heb ruzie van de ochtend tot ik slapen ga / Ik hoor stemmen, ik word para van de fucking sla.” In die gesprekken duiken echo’s op van oudere nummers als ‘Dokter Guy’ en ‘Jij Niet Zien’, waarin de rapper het vers “De Guy die is nie zo gewoon” als absurdistische slagzin gebruikte, maar op zijn debuutplaat wordt het gelinkt aan zijn mentale toestand: “Ik hoor ze roepen ja de Guy die is ni zo gewoon / Was alles simpel, hoorde ik geen stemmen in mijn hoofd.”

Die meerstemmigheid resoneert ook elders op de plaat mee, waardoor Guys kenmerkende achteloze, bijna *high* aandoende *delivery* bij momenten een dreigende ondertoon krijgt. Die weerklinkt onder meer in het titelnummer ‘Wie is Guy?’, waarin de rapper grappige snoeren vol eenlettergrepige karakterisering en verwijzingen naar zijn hiphophelden aan elkaar rijgt om een patserige mythologie rond zijn eigen persona op te bouwen:

De Guy is zo gaar, de Guy is zo cool
 Fatsoenlijke G’s zeggen ‘voulez-vous’
 Uw shit is zwak en wij doen ertoe
 TDE, Kendrick, ScHoolboy Q
 ZG is loco en dat geeft hij toe
 Guy doet die zaken gelijk een baws
 Guy is kok, hij maakt de beste saus
 Guy is boos soms, Guy is stout
 Guy gaat dansen op die acid-house

Het blijft echter niet bij dadaïstisch woordspel: het komische en zelfverheerlijkende narratief dat hij in ‘Wie is Guy’ opbouwt, maakt de rapper aan het eind van het nummer met de grond gelijk:

Egocentrische vuile zak
 Guy die denkt alleen aan zijn gemak
 Hij kan niet rijmen en zijn shit is zwak
 Hij loopt al jaren in hetzelfde pak
 Z’n eerste wagen reed hij in de prak

Z'n platen vindt ge zelf nie bij de Fnac
 Hij doet alsof en hij is achterbaks
 [...]

 Domme motherfucker zonder doel
 Zit op den dop en dat vindt hij cool
 Zijn naam een flop en hij vindt hem zwoel
 Wie dees gelooft, ja dat is een fool

Het is een procedé dat vaker terugkeert: Zwangere Guy beantwoordt de vraag ‘Wie is Guy?’ door een zelfbeeld op te bouwen dat hij daarna afbreekt. Tegelijk danst hij om de centrale vraag van het album heen door steeds andere stemmen het woord te laten voeren – soms ook letterlijk, zoals in ‘Energy’, waar verschillende afsplitsingen van de rapper een opgefokt gesprek voeren in stereo.

Die meerstemmigheid weerspiegelt zich in het meertalige karakter van het album – de vele gastrappers uit binnen- en buitenland schakelen fluks tussen Frans, Engels, Portugees en verschillende dialecten van het Nederlands –, maar ook in de veelkleurige productie van de plaat. Die baadt in de sfeer van de Amerikaanse West Coast, met veel dansbare bassen, krolse orgeltjes en knipogen naar hiphopsubgenres als de gangsta-funk uit de jaren 1990 en Braziliaanse *baile* funk, maar duikt ook de meer elektronische feestmuziek van de *trap* in. Net als Guy hebben ook de beats meerdere gezichten. Dat wordt bevestigd door Pierre “Peet” Mignon, de rapper van het Franstalige collectief Le 77 die enkele van de meest funky *featurings* op de plaat voor zijn rekening neemt: “Guy is te veel hiphopliefhebber om het bij één stijl te houden. Dat maakt hem speciaal in de Belgische rap. Als ik zijn stijl in één woord moet omschrijven, kies ik voor ‘Brussel’. Die stad heeft ook zoveel verschillende stijlen, nationaliteiten, culturen en talen. Guy *represents* gewoon zijn BX.”

Met zijn eerste soloplaat heeft Zwangere Guy één doel: Brussel belichamen. Dat neemt hij vrij letterlijk: zo liet hij de brandende koepel van het iconische Justitiepaleis op zijn borst tatoeëren. Tijdens optredens en in videoclip gezwaaid wordt met de irisvlag van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gezwaaid en op het album vliegen gescandeerde postcodes van Brusselse gemeenten in het rond en spit de rapper verzen als “Dit is BXL, altijd represent!” en “Ben een gekke G, zeg dat heel de stad het wist / Brussel ’till I die en tot dat ik word gecrucifixt”.

De vraag *Wie is Guy?* blijft open: ook na negentien mogelijke antwoorden blijft het beeld van de rapper flou, maar de contouren worden steeds bepaald door het bonte “bakkes” van Brussel.

Rappen in een jungle van beton

Hoewel Zwangere Guy er in interviews prat op gaat in zijn hele leven slechts vier boeken te hebben gelezen, gaat hij in zijn werk aan de slag met Brusselbeelden die ook in de literatuur over de hoofdstad circuleren. In *Arm Brussel* (1992) hekelde Geert van Istendael de “sluipmoord op Brussel” die zich in de tweede helft van de twintigste eeuw voltrok: een alliantie van politici en projectontwikkelaars sloegen de handen in elkaar om hele wijken te slopen en er, veelal met het oog op financieel gewin, nieuwe buildings neer te poten. Het resultaat van die “alles vertrappelede bouwwoede” vatte Van Istendael samen met een verwijzing naar de artificiële trapgevels tegenover het Centraal Station: “Je stapt het Centraal Station uit en aanschouwt Brussel. [...] Je kijkt tegen een muur afzichtelijke, oneerlijke gevels aan. Ze zijn zelfs nog te infaam om met enig fatsoen vervalsingen genoemd te mogen worden.”

Waar Zwangere Guy zijn zelfbeeld op *Wie is Guy?* steeds opnieuw opbouwde en sloopte, lijkt hij met de opvolger *BRUTAAL* (2019) een gevel op te willen trekken die, in lijn met het hiphopadagium van *keepin' it real*, tot elke prijs eerlijk en authentiek moet blijven. De albumhoes is een knipoog naar de hoesfoto van het album *Views* van de Canadese rapper Drake, waarvoor die laatste op de meer dan vijfhonderd meter hoge CN Tower in Toronto plaatsnam. Guy daarentegen laat zich fotograferen op een brutalistisch gebouw van de Vrije Universiteit Brussel. In interviews zet hij de ironie daarvan graag in de verf: hij liep school tot zijn vijftiende en moest uit de goot opklimmen om te staan waar hij nu staat.

Waar gaat dit allemaal naartoe?
 Leg mijn hart bloot op een plaat
 Steek m'n ziel in elke track en schrijf m'n eigen doctoraat
 Ben geen gangster uit de wijk, maar ken de code van de straat

Dat beeld vat helemaal waar hij met zijn tweede album naartoe wil: net als de architecturale stroming van het brutalisme, dat om zijn kale en ruige karakter wordt geliefd én verguisd, presenteert de rapper zich als compromisloos: “Ik weiger om in grijs te vervallen. Het is wit of zwart bij mij.” Hoewel hij op zijn eerste plaat al liet zien dat hij bij de roots van hiphop wilde aanknopen (“Guy kruipt in zijn pen en voert die polemie / Ik hou het old school gelijk een goeie Geuze of oude Kriek”) wil de rapper met zijn tweede plaat nog ondubbelzinniger duidelijk maken waar hij voor staat:

Y'a tous ces gens qui m'demandent:
 'C'est dans quelle langue tu rappes?
 Ça vient du BX, ma'rfucker, beter zet g'u schrap

Stad is van ons en dat rap ik om de haverklap

Met *BRUTAAL* verhuist Zwangere Guy muzikaal van de West naar de East Coast, waar de wortels van de hiphop liggen, en verruilt de funk van *Wie is Guy?* voor kale beats die in hun hoekigheid erg New Yorks aandoen. Op die manier rekent Guy ten dele af met zijn vorige album:

Guy valt weeral binnen als een hongerig paard
 Eet de hele scene op alsof hij bakt hier de taart
 Niemand die nog weet waar de Guy nu voor staat
 Heeft het schijt aan *the system* en aan zijn vorige plaat

BRUTAAL moet voor de rapper immers de mist verdrijven die de vorige plaat achterliet: “Ik had het gevoel dat er op *Wie Is Guy?* niet genoeg antwoorden stonden. Ik hoorde te veel gelanterfant, er was te veel funk. Nu wilde ik een donkere koude winterplaat. Eén die rechttoe rechtaan antwoorden durfde te formuleren.”

Opnieuw hanteert de rapper het motief van het vraaggesprek als structurerend principe. In het nummer ‘WAAROM’ bundelt hij vragen van luisteraars – “Waarom Guy? Waarom zwanger? Waarom werd ge zanger? Wat is rapper? Waarom dit en waarom nikske anders? Waarom hier? Waarom Brussel? Zijt ge buitenlander? Hoe komt het dat ze zeggen dat ge zo hard zijt veranderd?” – die hij op ‘DAAROM’ beantwoordt: “Daarom Guy, daarom zwanger, daarom ben ik rapper / Daarom hier, daarom Brussel, nooit iets fucking anders / Altijd real, altijd dapper want ik ken niks anders / Buiten harder werken is er hier niet veel veranderd.” De antwoorden doen even *straightforward* brutalistisch aan als de industriële beats die ze ondersteunen: “Iedereen weet waar de Guy vandaan komt / Recht in uw smoel, nee hier wordt er niet geslalomd.”

Het lijkt wel alsof *BRUTAAL* een antidotum moet vormen tegen de vertwijfeling die wel vaker bij rappers optreedt wanneer ze zich door hun carrière in de muziekindustrie aan het straatleven lijken te hebben ontworsteld: “Hoe komt het dat er niks meer in de weg staat? / Ik ben het niet gewoon als alles goed draait / Is er iemand die me helpt als het mis gaat?” Ondanks het weergaloze succes van *Wie is Guy?* wil de rapper tonen dat hij steeds dezelfde gebleven is. Door zijn triomftocht in de muzieksceen mag de rapper dan minder op straat rondhangen dan vroeger; hij keert altijd terug naar de basis: “Soms moet ik even weg omdat ik ronddwaal / Verworteld in de stad als een betonpaal.”

De commentaren op de tweede plaat waren niet eensluidend positief: *BRUTAAL* zou overhaast zijn afgewerkt – de rapper lanceerde het negen maanden na zijn eersteling – en

hoewel hij zijn *flows* technisch naar een nóg hoger niveau tilt, doet de plaat minder origineel en beklijvend aan dan het debuut. Die kritiek anticipeert Guy op het nummer ‘SIDESHOW BOB’ – “Die shit is voor m’n broeders en m’n oude G’s / Voor de jaren na mekaar dat ik shit release” – en ze lijkt hem niet te deren. Zolang hij in verbinding staat met de basis en zijn *rhymes* kan opdiepen uit de bron waar alles begon, staat niets hem in de weg. Met een metafoer die wel vaker wordt gebruikt om naar de *hood* en naar de Belgische hoofdstad te verwijzen, maakt Zwangere Guy duidelijk dat hij voor altijd zal blijven rappen vanuit het hart, met beide voeten diep in de voedingsbodem van de Brusselse jungle:

Praten is hier zilver en schrijven is ons goud
 Als losgeslagen wilden in een rot betonnen woud

Met dank aan de inzichtvolle commentaren van Arne Nuyts (Elmo Hu, Vanessa Collective).

Literatuur

- Daniel Acke, Elisabeth Bekers (red), *Écrire Bruxelles / Brussel schrijven: la ville comme source d'inspiration depuis le XIXe siècle / de stad als inspiratiebron sinds de 19e eeuw*, VUB Press, Brussel, 2016.
- Elke Brems, ‘Noise and Nostalgia: The Literary Identities of Brussels in Contemporary Dutch Literature’, *Modern Language Review*, 104.1 (2009), pp.120-132.
- Adrien Grimmeau, Benoît Quittelier, *YO! Brussels Hip-Hop Generations*, Bozar Books, Brussel, 2017.

QUOTES

Het Brussel van Zwangere Guy en co. is een utopie die zich hier en nu bevindt

Zwangere Guy laat zijn woonplaats onbeschaamd wedijveren met New York

In 19 nummers wortelt Zwangere Guy zijn persoonlijke traject in de 19 Brusselse gemeenten

De meerstemmigheid van Zwangere Guy weerspiegelt zich in het meertalige karakter van zijn debuut

Het beeld van de rapper blijft flou, maar de contouren worden bepaald door Brussel

Zwangere Guy hanteert in zijn werk de Brusselbeelden die ook in de literatuur circuleren